

POSTUMUS (3) sb m

-th- (2), -t- (1).

o jasne.

sg [N postumus. ◇ D postumowi.] ◇ A postuma (1). ◇ I postum(e)m (1). ◇ V postumie (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. Syn urodzony po śmierci ojca, pogrobowiec [postumus – Ten który się po śmierci ojcowskiej narodził Calep; pogrobek – post(h)umus Cn] (2) : którego [Jana Kochanowskiego] nam śmierć żałofna dłużey záyżrzála/ á tym żałofniéyfa/ że y iedyného poſthumá za nim porwála KochWrJan 18; Więc też drugie łotrynie/ y po śmierci chciály Mężowe ofzukywać dziedzice: [...] Dzielił fię Kukułczy fyn gniazdem y obłowem Z fynámi cnego łóżá: I był brátem nowym; Iż go mátká doſtála/ z onym dawnym Kumem: Ziáwił fię miedzy dziećmi drugimi Poſthumem. KlonWor 63; [OCyec/ który czyni Teſtáment/ á ma dzieći rozmáité [...]: winien wſzyſtki ná Teſtámenćie miánowác [...]. Y tego téż kthóryby fye po śmierci iego národzić miał (którego Poſthumus zowá) nie ma opuſzczác. GroicArt 129v; List dedykacyjny J. Januszowskiego do wyd z 1585 r., [w:] J. Kochanowski, *Dzieła wszystkie, tom wstępny*, Wrocław 1983, 171].

2. n-pers. Imię postaci literackiej z epigramatu Marcjalisa (ks. 6, nr 19) (1) : Iuż wždy powiedz Poſtumie [Posthume] o trzech kozkách moich/ A przeſtań oraciy o tych woynách twoich. ModrzBaz 94v.

Synonim: 1. pogrobek.